

CENA lista: U preplati za četvrt god. K 48—, za polugodište K 24—, tromesečno K 12—, mesečno K 4—, u maloprodaji 16 fil. pojedini broj. OGLASI primaju se u upravi lista trg. Cusatoza 1. Tisak Jos. Krmpotića.

Vlasnik i izdavač dr. Lovro SCALIER, odvjetnik, Pula, ulica Carara 3. (Narodni Dom). Uredništvo: Šišanska ul. 24. — Odgovorni urednik Ivan MARKON, Pula. — Rukopisi se ne vraćaju. Cera. rač. aus. pošt. št. 26.795.

izlazi svaki dan u 8 sati ujutro.

Godina IV.

U Puli, utorak 3. decembra 1918.

Broj 1222.

Pomozimo braći!

Sinovi junačke Srbije, koji se nakon pune tri godine vraćaju u svoju domovinu nalaze svoja ognjišta porušena, popaljena, opljačkana. Neprijateljska pohlepa i okrutnost ponela je i uništila u Srbiji sve ono, što joj je došlo pod ruku. Okrutno ne Svabi ne bi dosta, što je ponio sav živež, što je opljačkao crkve i škole, pokrao dvorce, nego je uništio i opljačkao i same bolnice. Nemačko tvrdo srce nije imalo nikakve samilosti, ono je bilo tvrdo i okrutno.

Danas, kad se na hiljade umornih i izmučenih srpskih junaka vratilo, iz duga potucanja belim svetom, svojim kufama, padaju shrvani od ljute boljetice u krevet. Na hiljade junačke i mučeničke naše braće, grči se od muka i bolova, a u celoj zemlji nigde jedne bolnice, gde bi mogli ublažiti svoje boli i spasiti svoj život. U pola porušenim zgradama smeštene su bolnice, ali izim četiri gola zida i trošnoga poda u njima nema ništa drugo. Ni kreveta, ni pokrivača, niti rublja, ni lekarija u njima nema.

Na stotine bolesnika leži u beđi i nevolji grčeći se od leda i bolova. Opet jedna kušnja, teška kušnja, pada na naš milni rod u Srbiji. Dužnost je svih nas, da priskočimo u pomoć i spasimo sinove junačke Srbije, u kojoj je smrt toliko poharala. Priskočimo u pomoć junačkoj braći, koja toliko doprinese našoj zajedničkoj stvari i slobodi. Pokažimo, da je njihova bol naša bol, njihove patnje naše patnje. Iskažimo najsvetiji dokaz našega narodnoga jedinstva.

U krvi ne doprinesmo velikoga poreza našem jedinstvu i slobodi, zato se odužimo sada našoj braći i pomozimo im u njihovim teškim danima. Iskažimo im ljubav ne samo čoveka, nego brata, pokažimo i na delu, da nam u žilama teče jedna te ista krv. Setimo se, da mi besmo sretniji u ovome ratu od njih i pružimo im pomoć.

Vi trgovci i bogataši, koji ne osećate jada i gorčine u ovome ratu, otvorite vaša spremišta, vaše rianice i mašite se rukom u njih, pa dajte pomoć našoj braći, koja nam pomogne stresti lance ropstva. Svi vi, koji možete i jedan komad rublja i bilo čega da poklonite, ne zatvarajte oči i ne oklevajte.

Srpski junaci grču se od boli i muka trebaju pomoći, hitre pomoći, i zato ne oklevajte s pomoći, jer oklevanje se ljuto osvećuje.

Narode Pule i okolice i Istre, i Ti treba da se pokažeš delom da ljubiš brata, ne samo rečju. Teške su patnje srpske naše braće: kuće su bez krovišta, porušene; sela ubava i lepa, sad su razvaline; bolest moli, a nigde toplog kreveta, nema pokrivača, odeće, zavoja, lekova, lečnika, negovatelja, bolničarka. Jugoslaveni Istre, pokažite se braćom i Svatko neka daruje što može: rublja, posteljine, plahta, pokrivača, jorgana, košulja, gaćica, čarapa. I darovi u novcu primaju se. Tko ne može da daruje, neka pozajmi — braća se obvezuju trostruko vratiti. Lečnici, medicinari pohirite bezodvlačno u pomoć braći! Lekarnici, izvrište svoju dužnost, dajte lekova! Samo brzo, odmah — jer: dvostruko daje, tko brzo daje. Jugoslavenke dajte se odmah na posao, ne oglušite se zdvojnomo vaspaju braće.

OGLAS.

Po novoj odredbi vrh. zap. pom. tvrđjave Pula od 1. dec. 1918. moraju se molbenice za daljni boravak u tvrđjavnom području predavati ovim redom:

Oni kojih se imena počinju slovima A—B—C—D—E, te su predali već molbenice, ali nisu dobili još provizorne legitimacije, dignut će ovu utorak (3. dec.) ujutro. Svi ostali, kojih se imena počinju gorajim slovima, te nisu predali još molbe — neka to čine 3. decembra.

Kojih se imena počinju s F—G—H prikazat će molbenicu dne 4. i 5. dec., sa slovima I—J—K dne 6. i 7. dec., sa slovima L—M, dne 8. i 9. dec., sa slovima N—O, dne 10. i 11. dec., sa slovima P—Q—R dne 12. i 13. dec., sa slovima S—T—U dne 14. i 15. dec., sa slovima V—X—Z dne 16. i 17. dec.

Molbe se primaju u gore imenovane dane od 9—12 pr. p. u zgradi bivšeg poglavarstva (III. kat). Privremene legitimacije uručivat će se strankama sledećih dana od 3—5 p. p. a konačni dopusti za daljni boravak dobivat će se nakon izmaka roka, određenog na svakoj provizornoj legitimaciji.

Za buduće prijateljstvo medju Italijom i Jugoslavijom.

(Kont.)

To je jedini put, kojim se može doći do prijateljskog rešenja, pravednog za jednu i drugu stranku. Takva rešenja ne mogu da dodju ni u kakvu pogibao, osim kroz apsurdne i prekomerne pretenzije i kroz fantastične intrige i agitacije. Ali da stvari dodju u pravi svoj tok, morali bi pomoći danas upravo oni reprezentanti Jugoslavije, koji su u savezničkim državama boravili od početka rata, te koji su se — večno u doticaju s realnošću zapadnjačkom — morali otestiti one neumornosti, koju možemo da oprosimo nalivnom pučanstvu, koje je bilo odrezano od sveta, i lokalnim političarima. Nu žalost moramo da konstatiramo, da sa strane ovih predstavnika Jugoslavije u savezničkim državama nije bila izrečena ni jedna reč nit učinjeno štogod, da svoje manje umerene i slabo informirane sunarodnjake privedu na pravi put. Oni čine još gore — mi moramo da sumnjamo, da su učinili ili da čine baš obratno, kako nam to daje uzroka da verujemo činjenica, da nisu osetili potrebe da ni na čas dodju u Rim, nego su voleli tražiti pomoći u ličnosti i ambijenata neodgovornih u Londonu i Parizu. To nam dokazuje slučaj s drom. Trumbičem. Dr. je Trumbić dugo vremena boravio u Rimu, u doba kad prava Italije nisu još bila odlučno potvrđjena. On je uverio mnoge važne ličnosti talijanske, da će se moći doći do potpunog prijateljskog sporazuma svog naroda s Italijom, te je pokazao u tom pogledu mnogo pravednosti i realnosti. A to su svi cenili. Zašto da ne kažemo to? I potpisani (t. j. pisac članka, urednik „Tribune“, O. Malagodi. Op. ur.) je imao dugi pogovor s doktorom Trumbičem, koji mu je bez ograničenja i oklevanja ustvrdio i priznao pravo Italije na Istru i Trst. Sada pitamo: jeli istina, da je dr. Trumbić u najnovijim razgovorima, što ih je imao s diplomatskim ličnostima, držao da može promeniti glazbu i glas, te se usudio ništa manje nego predložiti apsurdnost, da Trst ne sme biti prisajedinjen Italiji, već da mora postati slobodan trgovački grad? Zalibože mi držimo, da ova naša informacija ne može biti opovrgnuta i žalimo čin, kao i druge slične, jer postaje slabijom nada, koju još ne čemo da sasvim izgubimo, da će bolje informovane ličnosti Jugoslavena, koje su bile u doticaju s ratnom realnošću zapada, hteti i znati da svoj ugled i upli. ulože; da unište varave ambicije, da učine kraj beskorisnim, ali nepriličnim splet-kama.

To smo sve napisali zato, što držimo potrebnim da talijansku javnost bude posvema o tim stvarima informovana. Talijani imaju politički odgovor; nepravedno bi bilo, da tražimo; da su i naši budući prijatelji Jugoslaveni do njega došli, kad se do sada bili u austrijskoj političkoj školi. Zato ne ču, ne ču smeti te neprilične agitacije; manevri i zasede da uznemire njihov pravedni sud u stalnim političkim prednostima, koje se ne mogu i ne smiju žrtvovati zbog nesuglasice i razdraženosti u jednom teškom času. Talijani će od njihove vlade tražiti potpunu obranu prava talijanskih, ali žele, biće će veseli, što je učinjeno, da ista pada — kako najbolje bude išlo — zajedno sa zakonitim interesima i prednostima nove nacije, za čije smo oslobođenje dobar deo pridoneli, s kojom hoćemo da se vezemo vezama trajnog i srdačnog prijateljstva.

Jedinstvena država SHS.

„Prim. Novine“ donose ovaj članak:

U ponedeljak u kasnoj noći zaključilo je Narodno Veće, da od reči priđe delu, da pristupi k izgradnji jedne jedinstvene države svih Jugoslavena, na celom njihovom području.

Od prvoga svoga opstanska Narodno je Veće izjavilo svoju želju, da se sedine svi jugoslavenski krajevi u jedinstvenu državu. Ali od želje, pa do samoga čina daleko je.

Neprijatelji naši pobožali su se te naše želje, i upotrebiše sve načine, da se ne ostvari želja celoga našeg mučeničkoga naroda. Svoje gadne prste počeo oni da zabadaju u naše telo i da nam truju krv. Imperijalizam, onaj gadni imperijalizam, oživi u njihovim dušama i ne začaju se ni najpodlijih čina, ni najsladjih obećanja i laskanja, da nas zavade, razdele i pocpkaju na tri dela, pa da nam onda svima zavinu jednim mahom vratom.

Svakom od nas napose obećavaju svoju pomoć, iskazuju ljubav i hoće da nas zaveđu. Ne miriši im da mi budemo i jedno telo; kad smo jedna duša. Ne miriši im jedna jedinstvena država celoga našega na-

roda SHS., nego bi hteli da nas podelje. Ono gadno austrijsko sredstvo: divide et impera, opet je ozivel.

Ali ti računđizije prevariše se u svojim računima. Naš je narod prozreo njihove namere i vidio za čim oni idu, te ih je predusreo. Narodno Veće je zaključilo ujedinjenje sa dvema svojim milim sekama Srbijom i Crnogorom, i nema više sile, koja bi to jedinstvo razbila. Sednismo našu sudbinu, sa sudbinom junačke Srbije, za svu budućnost.

One granice, silom nametnute, porušise se u jedan čas. Sve razlike umetno stvorene iščeznuše za uvek. Koprena sa naših očiju pade i mi se videsmo, zagrlismo i ujedinismo. Prestadoše sve granice, nestade svih onih razlika, i od danas mi smo jedno telo, jedna država. Onaj naš san, danas je stvarnost. Ona velika i divna Jugoslavija, o kojoj su naši dedovi, naši oci toliko snivali, a mi njihova deca toliko stradali, danas postade činjenicom. Ujedinjenje celog našeg roda od Triglava do Avale,

danas je stvar, zbilja.

Veliku i jedinstvenu našu državu, predajemo u ruke Karagjorgjevića. U ruke onoga čoveka, koji je znao da svojom mudrom vladom steče ljubav i simpatije celoga sveta za Srbiju, predajemo i mi našu sudbinu.

Kralj Petar podigao je i uveo Srbiju u kolo velikih naroda. Za jugoslavensku stvar junačko pleme Karagjorgjevića učinilo je mnogo. Pod žezlom junačkoga kralja Petra, digla se Srbija, da raseče okove svoje mile zarobljene braće. Za slobodu našu Srbija je trgla mač, za slobodu našu srpski su sokolovi leli svoju krv.

I onda, dok mi nismo shvatili misli junačkoga kralja Petra, on je na nas mislio i nije nas zaboravio. On je shvaćao i dobro znao, da nam je sudbina zajednička. On je znao, da ono što je upereno protiv nas, da je upereno i protiv Srbije. Tomu su nam nebrojeni dokazi, a najvažniji je taj, da on nikada ne htjede da potpiše londonskoga pakta. Sva obećanja njega nisu mogla zavesti. Njegovu pošteniu dušu, nikada ne mogoše predobiti, da nešto učini protiv nas, jer on je osećao dobro, da smo jedna duša, jedno telo i znao je, da ono što se radi na našu štetu, da je i na štetu Srbije.

Samo u jedinstvu sa Srbijom, onom Srbijom, kojoj se divi ceo svet, mi možemo da gledamo u lepšu budućnost, i zato bacismo u naručje naše mile Srbije i našu sudbinu.

Da žive jedinstvena i nerazdeljiva Jugoslavija! Da žive junački Karagjorgjević!

Ženevska deklaracija jedinstvene države SHS.

„Journal de Geneve“ donasa: Pre svog odlaska iz Zeneve srpski je ministar predsednik Pašić primio našeg suradnika, te s njime razgovarao o konferencijama u Zenevi. Izmedju ostalog saopćio mu je i točan tekst deklaracije, sastavljene u Zenevi, koja glasi:

„Zajednička nastojanja savezničkih naroda i severo-američke Unije te snage naroda Srba, Hrvata i Slovenaca stomile su na bojnomo polju kao i na moru sve brutalne zapreke, koje su prečile ujedinjenje našeg naroda. Predstavnici kraljevske srpske vlade i parlamentarnih grupa Skupštine, predstavnici Narodnog Veća u Zagrebu i jugoslavenskog ođbora u Londonu sakupljeni u Zenevi, građu slobode, sretni su da mogu proglasiti jednoglasno na svečani način i pred čitavim svetom svoje ujedinjenje u državu Srba, Hrvata i Slovenaca. Narod u Crnoj Gori komu su naše ruke bratski otvorene, ne će bez sumnje kasniti, da pozdravi i da se priključi ovom delu, koje je uvek bilo najviši njegov ideal.

Od danas ovim činom predstavlja se nova država kao državna jedinstvenost, nerazdeljiva i kao član saveza slobodnih naroda. Granice, koje su nedavno postojale, ne postoje više. U svim vanjskim manifestacijama prava moći i volje ova će državna jedinstvenost biti reprezentirana od zajedničkoga ministarstva Srba, Hrvata i Slovenaca preko posrednika organa, koji će biti stvoreni naročito u tu svchu i u istome duhu.

Ustrojstvo ove vlade, bilo je već objavljeno u javnosti. Kasnije ćemo obelodaniti koji će biti njen delokrug, jer nam je jednoušnost, dokazana u svemu što se tiče ciljeva i metoda otvorila putove koji nam pokazuju uredjenje zajedničkih posala nove države.

Vlada kr. Srbije i Narodno Veće u Zagrebu nastojat će da svaki u svom pravnom i teritorijalnom nutarnjem delokrugu vode upravu kao što sada postoji sve dotle, dok velika narodna skupština Srba, Hrvata i Slovenaca (konstituenta) ne bude izabrana

na temelju općeg tajnog izravnog prava glasa od svih građana, te dok ustavom ne bude definitivno uređena organizacija države. Život čitave države oslanjati će se na ovom ustavu, koji će biti izvor i utočište svih moći, svih prava, te će u demokratskom duhu organizirati čitavo delovanje državnog života.

Granice države prema susjednim državama biti će određene prema principu narodnosti, poštujući pravo samoodređenja svakoga naroda. Nepokolebivo pouzdanje i vera našeg naroda u njegovo pravo, princip pravice proglašen od naših saveznika i prihvaćen od savesti čitavog civiliziranog sveta međutim su nam jamstvo za ovo uređenje.

Srbiji, Hrvatima i Slovencima

Naš vekovni san danas je oživotvoren. Mi smo ujedinjeni u slobodi. Slavimo velike dane najveće narodne sreće i najveće radosti i uzdržimo red! Tamo gdje nema reda, nema ni države. Samo tako država može da s vremenom izvrši zadaće, koje osiguravaju dobro stanje građana; može izvršiti svoje socijalne dužnosti i svoju misiju oko općenitog društvenog napredka, zaštiti slabih, nesrećnih, obitelji i invalida. Poštujemo uspomenu svih, koji su pali za oživotvorenje našeg narodnog i čovečanskog ideala. Poklonimo se sa poštovanjem historijskim delima naše vojske i predajmo budućim generacijama naše osećaje zahvalnosti prema plemenitim saveznicima narodima, s kojima smo izneli pobjedu.

Jugoslaveni!
Neka naša lepa, draga i mlada domovina žive u časti i slavi između ostalih naroda!

Predsednik Narodnog Veća u Zagrebu dr. Antun Korošec, predsednik ministarstva kneževine Srbije Nikola Pašić, predsednik jugoslavenskog odbora u Londonu dr. Ante Trumbić.

Domće vesti.

Vežbaćima Sokola u Pulj. Sokolske vežbe za vežbaće, obdržavaće se svaki ponedelak, sredu i petak od 6 sati i pol, a za vežbačice svaki utorak i četvrtak od 6 sati unaprad. Pozivlje se svakog brata i sestru, da se drži točno urečenog sata. Vodja.

Jugoslavenski Sokol u Pulj, umoljava svakog onoga, koji ima još od pre odelo od sokolskog pomlatka, da ga izruči vodji, i time donekle dodje na ruku našem Sokolu, koji je usled rata mnogo stradao; i skoro mu sve njegove stvari beše uništene.

Dnevne vesti.

Wilson predsednik mirovne konferencije. Javlja se iz Berna, da je prema vestima listova izabran predsednik Wilson začasnim predsednikom mirovne konferencije, te je o tome brzojavno obavešten.

Parle zahteva od Nemačke dva milijarde. Paris, 28. nov. Grad će Parle zahtevati za mirovnih pregovora od Nemačke svotu od gotovo 2 milijarde. To je kapitalizirana svota od 200 milijona, koje je Parle platio 1871. Nemačkoj kao ratnu odštetu. O predlogu će se što pre povesti diskusija, te će jamačno i biti prihvaćen.

Englanski kralj u Francuskoj. Boulogne sur Mer, 27. nov. Ovde se danas popodne iskrcas engleski kralj s prestolonaslednikom i vojvodom Henrikom. Primile su ih civilne i vojničke oblasti. Saveznički vladar bio je svagde predmetom burnih ovacija. Kralj je Gluro s vojvodama i pratnjom otputovao na to u britanski glavni stan u Montreuil sur Mer.

Foch u Strassburgu. Marsal Foch je 27. nov. u pratnji generala De Castelneau stigao u Strassburg; tu pregledao okupacione čete i krenuo s njima na čelu kroz grad. Veliko mnoštvo oduševljenog naroda dočekalo je maršala, zapovednika savezničkih vojska te ga burno pozdravilo.

Česka, Moravska, Sleska i Slovačka bit će jedinstvena država. Iz Praga se javlja: Jedan proglas na slovački narod, potpisan od prvog ministra Kramarža i od podpredsednika narodne skupštine, veli, da će teritorij Češke, Moravske, Sleske i Slovačke s privolom saveznika sačinjavati jedinstvenu državu. Proglas veli dalje, da slovački narod treba da bude miran, neka se čuva sporova s tuđinskim elementima. Slovački će narod doskora biti slobodan.

Bivši nemački car u Curaçao. „Agencija Radio“ prima iz Amsterdama, da se holandska vlada mnogo bavi položajem, što je nastao usled nazočnosti Wilhelma. U nekim se krugovima tvrdi, da će se ponuditi ententi, da se ex Kaiser internira u Curaçao ili u kakvu drugu holandsku koloniju pod nadzorom vojske i mornarice holandske.

Još o Wilhelmu. Jedna tačka koja će doći na dnevni red na mirovnoj konferenciji, bit će tačno opredelenje položaja bivšeg cara, prestolonaslednika te drugih kompromitiranih osoba. Po svoj će prilici biti stavljeni pod proces zbog oskrvnuća međunarodnog prava tekom rata.

U Petrogradu počeo opet teror. Paris, 25. Listovi publiciraju, da su boljševici u Rusiji opet počeli terorizirati. U Petrogradu su masakrirali 500 časnika. U Moskvi su oskrvnili danski konzulat, u koji su silom prodrli; te uspeli nekoliko francuskih časnika. I španjolski i švedski reprezentanti su zadržani kao taoci te im zapretili smrću.

Mali oglasnik.

Prodaje se lepo pokućstvo za sobu i kuhinju. Via Sissano 13. 000
Kuća sa 4 stana na predaju. Upitati se kod uprave lista. Via Santorio 13.
Prodaje se pokućstvo, boce i razne druge stvari u Via Ercole 21, III. kat.
Prodaje se moderna spavaća soba, mali pisaći stol, sofa, pisaći stolić sa dva stolića, plinske svećilke i razne malenkosti. Via Monte Cappelletta 4, I. kat. demo. 121
Podupirajte „Društvo“

Rascvijenim srcem javljaju potpisani svim rođacima, prijateljima i znancima žalosnu vest; da je njihov premili sin, odnosno brat

Blaž Žmak

u nedelju dne 1. o. m. u 6 sati večer nakon duže i teške bolesti u 22. godini svoje dobe u Gospodinu preminuo.

Sprovod krenuće sutra; utozak 3. o. m. u 3.30 sati posle podne iz zemaljske bolnice.
Pula, 2. decembra 1918.

Jakov i Antonija, reditelji.
Črti: Ruža, Ana, Jakov, Marija, Veronika, Milica i Josip, braća i sestre.

Tri dana kod sina.

Napisao: Josip Kozarac.

Pet godina već nije vidio sina svoga Ivana. U prvašnje ga je vrijeme posjetio svake, ili bar svake druge godine, a sada eto već pet godina, kako ga nema k njemu. Ne da bi se stidio staroga svoga oca, postolara u zabitnom slavonskom selu, očuvaj Bože! O tom starac nije ni časak posumnjao, ali onaj posao, koji mu ne da ni danju ni noću odahnuti, taj ga priječi, da dodje u goste rodnoj svojoj kući, da vidi još isti onaj stol, na kojemu je pisao a, b, c, onu istu krušku, po kojoj se je verao, onu istu tratinu, po kojoj se je negda valjao. Starac doduše nije pojmio, kakav bi to vječni posao mogao biti, jer on je držao, da čovjek zapovjeda poslu, a ne posao čovjeku. Napokon je ipak ugrabio malo vremena i došao k ocu, ali samo na jedan dva časa, da ga povjede sobom u P. k svojoj kući, da bude desetak dana kod njega, da vidi ženu i kćerku mu, jer njih dvije ili kad ili nikad u zabitno njegovo selo.

Sjedjeli su u željeznici u prvom razredu. Starac sjedio na mekom sjedalu i nijemo motrio sina i sve oko sebe. Na njega navalile tolike novosti, da se nije razabrali mogao. Nije znao, bi li gledao u tu bjesomučnu željeznicu, na kojoj se sada prvi put vozi, ili u onaj svijet, što žurimice ulazi i izlazi iz tih tijesnih sobica kao da bježi pred proginiteljima, ili bi motrio sina svoga, koji je od njega za dvadeset godina mladji, ali je kud i kamo većma posijedio od

njega, 70-godišnjega starca. To mu nije nikako išlo u glavu; dobro mu je, imučan je, ne ubija ga brigom za sutrašnji život, pa ipak je posijedio, ipak je zamisljen. To je starcu bilo nerazumljivo, a ovo bolno čuvstvo, što ga je spopalo, kada je polazio iz svoga dvorišta, sjeo sa sinom u kočiju, pa ostavio selo, kao da ga ostavlja na sve vijeke, to bolno čuvstvo još se podvostručilo, kada je vidio sav taj nepoznati svijet, nepoznat način života. Vozili su se već pet sati, već je pala i noć, a oni morali na jednoj postaji sići i pričekati pol sata, dok stigne s druge strane vlak, koji će ih dalje povesti. Kolodvorska gostiona bila puna mamurnog i pospanog svijeta; dadilje sa plaćucom, djecom, vojnici sa privezanim velikim psima, putujući trgovci sa sijaset velikih i malih torbica, konobari, mlijs jela i pića, sve se to vrtjelo i guralo kao raznoplaka čuvstva u njegovoj duši. Sin njegov bio je tu kao kod kuće, i konobari, i putnici, svi su ga poznavali, svi ga pozdravljali.

— Dakle, što hoćeš da jedemo, ja sam ogladnio, — reče mu sin.

— Bog s tobom, sinko, tko je vidio po noći jesti! — prišapne mu otac.

— Ahaha! — nasmije se sin. Lako tebi, ti jedeš, kada hoćeš, a ja kada dospijem! Pa dobro, ako već ne ćeš jesti, a ti popi, barem čaj, da se malo ugriješ.

I dok je odvjjetnik, sin njegov, jeo poluprijezani bečsteak, krstio se starac od čuda, drhturio po malo od pospanosti i na svaku sinovljenu kretnju ustao i počeo za njim, u strahu, da ne bi gdje god bez njega zaostao. Bilo mu je već dva tri puta na jeziku, da

zapita sina, bi li on mogao sada ravno kući, ravno u svoju postelju, pa da zaboravi sve to, što je za ovo nekoliko sati doživio, — ali ga je bilo sram, bojeći se, da bi sina time uvrijedio.

Oko po noći prispješe napokon u P. Na stanici dočeka ih odvjjetnikova kočija sa visokim konjima i jedva da se starac popeo u nju, zagrabivši vrance, pa ih letimice preko kamenite ceste poneoše u grad. Kraj sveg mekog sjedala kočija se otkresivala od tvrdog kamena; te je starac svjež mislio, da će ili on istrknuti van, ili će otići iz njega izvijet.

Sav se uzradovao, kako su kući došli; jer je mislio, da će se sada smiriti i on i nemile misli njegove. No prevari se! Soba, u koju ga je sin na početku odveo, bila je tako sjajna, da se on nije usudio niti sjesti, a niti hodati po njoj. Saren sagovi podu, svileni niski fotelji, kao snijeg bijela postelja sa pokrivačem od plave svile, sve ga to plašilo, sve je to bilo tako visoko nad njim, te je mislio, da će sve biti oskrvnto njegovim dodjrom. Htio otići k sinu i zamoliti ga, da mu spremi onakovu sobu i postelju, kao što je njegova kod kuće, ali nije znao kako bi na sobi su bila troja vrata, a on se već nije mogao sjetiti, na koja je došao. Napokon morade ipak leći, jer su mu se oči ljepile od sna. Nije bilo druge pohaca; sa postelje i jastuke i pokrivača napraviti si uzglavlje od svoje odjeće pa tako legao. Akoprem pospan, jedva je usnuo, a kada se je probudio, već je sunce visoko odskočilo.

(Nastavlja se.)